

KATHERINE RUNDELL

*OMÖJLIGA
VARELSER*

*Översättning av
Fredrika Spindler*

Wahlström & Widstrand

*Till minne av Claire Hawkins, min gammelmoster,
som lyste upp min barndom*

»Gripen är både ett fjäderfä och ett fyrfotadjur; kroppen är som ett lejons, men dess vingar och ansikte är som en örns.«

Isidor av Sevilla (ca 600)

»Hans käftar är döden och hans andedräkt är eld!«

Gilgamesheposet (Mesopotamien, ca 2000 f.Kr.)

– förmodligen den första referensen i skrift till drakar

»Jag besjunger fortgången av en själ omärkt av döden.«

John Donne, *Metempsychosis* (1601)

Begynnelsen

DET VAR EN VÄLDIGT VACKER DAG, tills något försökte äta upp honom.

Det var en svart hundliknande varelse, men det liknade ingen hund han någonsin hade sett. Dess tänder var lika långa som hans arm och klorna skulle kunna slita sönder en ek.

Det talar därmed en hel del till Christopher Forresters fördel att han – tack vare hast och slughet och mod – vägrade att bli uppäten.

Begynnelsen, någon annanstans

DET VAR EN VÄLDIGT VACKER DAG, tills någon försökte döda henne.

Mal hade återvänt hem efter sin färd, flugit tillbaka från skogen med utsträckta armar och flaxande rock, piskad av vinden.

Mal Arvorian kunde flyga endast när vinden blåste. Vädret den dagen var perfekt – en västlig bris som doftade av havet – och hon gjorde luftsaltomortaler, virvlade runt i den kalla luften. Hennes flygarrock var tjock och alltför stor för henne, och hon bar den med ärmarna upprullade fyra varv. När vinden friskade i – den behövde inte vara stark, men lite vind var nödvändigt – kunde hon hålla den i slagen och öppna dem som vingar, och känna hur brisen lyfte henne upp i luften. Den dagen hade hon flugit över trädtoppar så att skorna snuddade vid grenarnas ändar, och stört dykt vilket fick en enhörningsflock att skingras.

I köket hade hennes gammelmyster Leonor muttrat över hennes kalla händer och gett henne en mugg varm saft när det knackade på dörren.

Det var mördaren.

Ankomst

DAGEN INNAN HAN blev angripen satt Christopher på en bänk utanför färjeterminalen och väntade på sin morfar. Han hade rest ensam från lägenheten i norra London till Skottland, hade kramp i benen och var hungrig som en varg.

En ekorre hoppade upp på bänken och iakttog honom. Långsamt drog den sig närmare, tills morrhåren snuddade vid hans knä. Ytterligare en ekorre gjorde den sällskap, följd av en till, tills det fanns sju ekorrar som trängdes runt hans fötter.

En kvinna som väntade vid taxistationen vände sig om och stirrade. »Hur gör han det där?» sa hon till mannen bredvid henne.

En ekorre skuttade upp och satte sig på tåhättan på Christophers sko. Christopher skrattade och ekorren pilade uppför hans skenben till knät. »Sitter du bra där?» sa han till ekorren. »Fin dag.«

»Han måste mata dem«, sa mannen, och ropade sedan till Christopher: »Du borde inte mata vilda djur! Det är inte bra för deras magar.«

»Jag vet«, sa Christopher och smålog. »Det gör jag inte heller.«

Hans vänner skämtade om att djur kom till honom vart han än gick. På gatan kom katter fram och snodde sig i åttor runt hans vrister; i parken kom hundar och hoppade upp på honom. En fotbollsmatch hade avbrutits då en liten kör av ylande rävar försökte ta sig fram till honom; en dag hade insisterande duvor dykbombat honom under en skolutflykt, och att simma i de små sjöarna utomhus i Hampstead var nästintill omöjligt. Badvakten hade beordrat honom att gå upp ur vattnet eftersom den plötsliga ankomsten av en svanfylking fick de mindre barnen att skrika.

Christopher hade lett, visslat på svanarna och fört dem bort från sjön och in i ett närliggande buskage. En ungsvan hade försökt flyga upp på hans axel och rivit honom med sina kloförsedda simfötter. Han hade haft märkena kvar i månader efteråt. Ärren gjorde honom inget: han visste att djurs uppmärksamhet och kärlek sällan präglades av mildhet. Ofta innebar det en viss mängd blod.

»Det är något i hans lukt«, brukade hans far säga stelt. Men Christopher luktade, såvitt han kunde märka, inte särskilt annorlunda än andra pojkar i hans ålder. Han tvättade sig, om än inte överdrivet.

Som litet barn hade det utgjort hans livs största lycka. När han blev äldre skänkte det honom fortfarande ofant-

lig glädje, men han lärde sig att dölja det – eftersom hans far hatade det. Djuren framkallade hos denne en oförklarlig ångest. »Försvinn!« brukade han säga och jaga iväg katterna, fåglarna och någon enstaka mus eller råtta på tunnelbanan. Christopher och hans far åkte aldrig ut på landet numera, eftersom det alltid fanns en avlägsen möjlighet att harar skulle jaga honom över fälten, och att svalor skulle vilja bygga bo i hans hår.

Det hade inte alltid varit på det viset. Han mindes sin far på ett annat sätt, innan hans mor dog. Djur hade kommit till hans mor också. Han hade ett fotografi på dem alla tre i Richmond Park, omgivna av hjortar, där hans far skrattade med Christopher som bebis på axlarna. Men hon hade dött för nio år sedan, och hans far hade slutit sig, som om en tyngd hade lagt sig över honom och fått honom att veckla ihop sig som ett dragspel, nedåt och inåt. Hemma hos dem hade allt känts mindre – ihopkrympt och mindre modigt – efter det.

Så Christopher öppnade i hemlighet sina fönster om natten för att släppa in fåglarna. Han var iförd en lång marinblå yllerock och lät då och då sparvar undersöka utanpåfickorna. Han gick omvägar för att hälsa på kråkor om han fick syn på några, och lät dem på kloförsedda fötter smyga sig upp längs hans arm och upp på hans axel. Hans vänner var försiktiga: »De kommer att hacka ögonen ur dig!« Men han bara log och skakade på huvudet.

»Nä.« Hans röst blev mjukare, tunnare när han hade djur omkring sig. »Det kommer de inte att göra«, sa han – och det gjorde de inte heller. När han hade dem omkring sig såg hans ansikte ut som en spänd båge – redo, väntande.

Kråkorna kom med silverknappar och gem till honom, och mynt som han borrade hål i och trädde på ett skosnöre som han bar runt halsen. Några av de äldre eleverna i skolan häcklade honom för halsbandet, men det fick honom inte att låta bli att bära det. Det var hans sätt att säga att hans lojalitet var gentemot vilda och levande varelser.

Och sålunda blev han äldre och längre – de var långa i familjen, med gängliga ben och finlemmade händer – och han väntade.

Vad Christopher väntade på kunde han inte förklara: han hoppades bara, på ett sätt som fick det att svida i lungorna och magen, att det fanns något mer än det han hittills hade sett. Djuren kändes som ett löfte.

(Han hade rätt. Det hände något häpnadsväckande som skulle förändra hans liv för alltid.)

Ankomst, någon annanstans

MÖRDAREN ANLÄNDE MED BÅT. Han kom försiktigt, med mjuka steg och oklanderligt rena händer. Han stegade förbi en klunga män och kvinnor i färd med att hala in ett nät fyllt av drakfisk, med kniven utom synhåll i fickan. De sneglade på honom, men han nickade bara åt dem och de glömde honom så fort han var utom synhåll, vilket var precis vad han ville. Han var en yrkesman: han hade tillbringat år med att fullända den samvetsgranna konsten att bli förbisedd. Hans hår var varken långt eller kort och hans skor hade putsats till exakt den glans som inte får några kommentarer. Hans blick, som var mörk och kall som havets botten, uppehöll sig inte någon längre stund vid något. Förrän den, denna vackra dag, landade på Mal.

Så här i efterhand hade det varit enkelt för mördaren att hitta henne. Det är lätt att hitta sitt villebråd om man har blivit tillsagd att ge sig ut på jakt efter en flygande flicka och man sedan får syn på ett barn, sex meter upp i luften, som kryssar fram genom en flock måsar. Flygande människor var en ovanlig syn, till och med i Arkipelagen.

Det var vid det här laget flera år sedan Mal först hade lärt sig flyga. En resande siare hade gett henne flygarrocken strax efter att hon föddes. Han hade namngivit henne och lagt rocken vid hennes små fötter. Han försökte säga mer – förklara varför han hade gett rocken till henne och ingen annan – men det rådde sorg i hemmet eftersom Mals mor inte hade överlevt förlossningen, och han hade abrupt skickats iväg.

Det var alltså utan några som helst instruktioner som Mal begav sig upp i skyn. De närmaste grannarna hade skrattat åt henne, en liten flicka i en alldeles för stor rock som sprang ute i blåsten; så hon hade rodnat, och vaknat tidigare dagen därpå för att ingen skulle se henne. I början, när vinden mojnade, brukade hon slå i marken med ett knakande som lät som brutna ben; hon hade brutit båda fotlederna vid två olika tillfällen, knäckt ena armen och böjt lillfingret bakåt ända till handleden. Hennes stortånagel hade antagit en intressant grönsvart färg och ramlat bort. Men hon hade gjort ett nytt försök och sedan ännu ett, slickat blodet av sina skrapade knän, klättrat upp i träden och hoppat från dem.

Och hon hade gett sina grannar svar på tal.

»Nej, jag *kommer* att klara det«, sa hon, när grannpojken skrattade åt henne. »Du vet ingenting om det här.« Hon satte hakan i vädret sådana dagar. Människor var svåra – hon kände att hon blev taggig i deras närhet, benägen att säga fel sak och rodna ända upp till pan-

nan – men himlen tedde sig helt naturlig för henne. På marken kunde hon kanske känna sig sjaskig och tafatt, men när Mal Arvorian flög, sa traktens invånare, var hon en syn värd att se.

Vid nio års ålder hade hon lärt sig att glidlanda mjukt. Vid tio års ålder kunde hon landa på tåspetsarna eller på en fot. Vid tolv års ålder kunde hon trycka hakan mot bröstet och kasta sig framåt, göra saltomortaler i vinden. Den här vårmorgonen hade hon flugit över havet med de bara fötterna snuddande vid vattnet och kängorna i fickorna så att havsskummet fradgade om hennes vris-ter, och skrattat av farten och glädjen.

Mördaren hade iakttagit henne och lett ett obehagligt leende.

Mal var förbjuden att flyga någonstans förutom runt trädgården eller över åkrarna: hennes gammelmoster Leonor skulle ha varit förfärad om hon visste hur långt Mal flög. Men hennes gammelmoster hade en lista lång som en bok över saker som var förbjudna och Mal kunde inte ta hänsyn till dem allihop.

»Jag kan inte«, sa hon till Gelifen, »bara hålla mig inomhus och sitta på en stol hela dagarna. Det är så människor förvandlas till sten.«

Alltså hade hon, då hon var förbjuden att klippa sitt eget hår, klippt sig en lugg med en nagelsax. Den blev lite sned och vind, men hon gillade den, och flätade in en guldtråd som hon hade dragit ut ur en broderad

bordsduk i sin fläta för att den skulle synas bättre. Eftersom hon var förbjuden att ta sig till skogen flög hon dit i soluppgångens tunna ljus innan Leonor vaknade. Hon längtade efter att få lära känna de gröna ekorrliknande ratatoskorna och kom gradvis att tala med dem och lyssna på deras skvaller. I gengäld berättade hon historier för dem, om hur hon hade hittat Gelifen (ett ägg som flutit iland vid stranden: »Jag sprang fullt påklädd ut i vågsvallet för att fånga det och jag ruvade honom i min egen säng. Han sover på min kudde nu«), och hörde den upprepas av en ung ratatoska, högt och gällt, till en annan (»Hon simmade halvvägs ut till Lithien, det gjorde hon, i komplett aftonklänning; var tvungen att slåss om det med en nereid, det var hon«).

Hon tillbringade timmar med att springa bland träden i jakt på enhörningar med Gelifen, och proppade sig full av myrtenbär. Hon hade sett en al-miraj-familj skutta genom den solkyssta undervegetationen, med nytt gräs spirande efter sig som visade vilken väg de tagit. En gång hade hon blivit biten av en avank – helt och hållet hennes eget fel, bannade Leonor, eftersom hon hade kommit för nära – vilket hade resulterat i blodförgiftning, och hennes gammelmoster hade varit tvungen att sitta uppe hos henne sju nätter i rad. Så fort hon fick stiga ur sängen hade hon återvänt till skogen. Hon hade ett arbete att sköta där.

Men mest av allt var det himlen. Om någon i staden

skakade på huvudet åt henne, vilket då och då inträffade, och sa till henne att hon allt var ett riktigt kaosämne, en börda för den gamla kvinnan, brukade Mal blänga och rodna och sedan kasta sig upp till tryggheten i luften.

Himlen var Mals frihet. Hon vinklade sig så att hon flög upp genom molnen, steg högre och högre i deras vita dimma. Hon öppnade munnen och stack ut tungan, och kom tillbaka till jorden genomblöt och röd om kinderna och triumferande. »Att äta moln«, kallade hon det. Vissa moln smakade annorlunda än andra; ett annat slags kyla och smak i olika nyanser av grått och vitt. Gelifen kunde ännu inte flyga vid hennes sida, och därför stoppade hon ned honom innanför tröjan så att hans näbbförsedda ansikte stack fram ur det blå yllet vid halslinningen.

Några människor hade under årens lopp misstänkt att det var något sällsynt med flickan. Vissa av dem tänkte tanken med ett styng av avundsjuka för sina egna barn, och andra med ett pirr av spänning. Men de hade fullt upp och för det mesta lät folk henne vara, lät henne springa och äta och flyga.

Bortsett, den dagen, från mördaren.

Frank Aureate

EN BILTUTA LJÖD och ekorrarna skingrades. En skamfilad Ford stannade vid Christophers bänk och en man i sjuttioårsåldern lutade sig ut. »Christopher? Är det du?»

På bilens tak satt fyra måsar.

»De följer efter mig, närhelst jag kommer till byn«, sa Frank Aureate, och gjorde en gest mot måsarna när Christopher närmade sig. Hans röst var djup, skotsk. »Det har alltid varit på det viset, med djuren. Jag skulle inte ha något emot det, förstår du, vad gäller måsarna, om de inte gjorde det svårt att äta utomhus. De hyser ett aggressivt intresse för mina smörgåsar.« Han låste upp dörren på passagerarsidan.

Christopher log brett och satte sig i bilen. En av måsarna försökte göra honom sällskap. När måsen hade avlägsnats och hans morfar hade torkat bort fågelbajset, uppenbart använt som ammunition, från händerna och instrumentbrädan, sa Christopher: »Det var en räv som försökte tugga sig igenom spärrhaken på fönstret i mitt sovrum, när jag var sju. När jag stötte på den på gatan brukade den slicka mig på knäna.«

De såg på varandra och utväxlade en glimt av något tydligt och varmt. Frank tittade bort först. »Bra«, sa han. »Jajamän. Det är bra.«

»Är det? Min pappa verkar inte tycka det.«

Hans morfar utstötte ett läte som var någonting mellan en fnysning och en hostning. Han smålog – ett leende som såg ut som Christophers – och påbörjade den fyra timmar långa bilfärden mot bergen och huset.

Det hade inte varit någons tanke att Christopher skulle åka till Skottland: minst av allt Christophers egen. Han hade inte velat åka till ett hus mitt ute i ingenstans för att tillbringa sommarlovet med en man som han inte hade träffat på nio år. Hans morfar hade inte, tycktes det, varit särskilt hugad att ta emot honom. Men hans far hade kallats iväg i jobbet och det fanns ingen annanstans för honom att ta vägen. Det hade ringts brådskande samtal. Christopher hade mycket utförligt och högljutt argumenterat för att få stanna kvar hemma ensam, men hans far sa att det förmodligen var olagligt. Och alltså var han nu här, blev körd genom byn, förbi den lilla biografen, snabbköpet och banken, och ut i de skotska högländerna.

Bebyggelsen började tunnas ut och träden växte allt tätare. Frank tog fram smörgåsar, hemmagjorda honungs-pannkakor och svart kaffe i en termos. Christopher spottade ut kaffet genom fönstret när hans morfar inte såg – det smakade smält sko. Men smörgåsarna var utmärkta,

bredda på tjockt färskt bröd, och utsikten utanför bilen blev grönnare för varje minut som gick.

»Vi har inga grannar; det närmaste huset ligger nästan tre och en halv mil bort. Det är fortfarande långt kvar«, sa Frank Aureate. »Sov, om du vill.«

Men Christopher sov inte: självklart gjorde han inte det. Han iakttog. Så småningom upphörde husen helt och hållet och de körde längs bergsvägar, förbi insjöar och ljung. Vägen blev brantare och jorden mörkare, svart av torv med spridda ärttörnen. Luften började lukta annorlunda – fylligare och djupare och vildare.

Innan mördaren

MALS HEMSTAD ICTHUS hade ett par tusen år tidigare varit Arkipelagens största handelscentrum, med en lång hög skyddsmur mot havet och en larmande hamn, innan de förtrollade öarna skildes av och gömdes för resten av världen. Men nu var Atidina, huggen ur sten, stolt i sin klippiga kustskrud, en plats som inte var på väg någonstans, avlägset belägen i Arkipelagens sydöstra utkant, och Atidinas befolkning var helt och hållet nöjd med att fortsätta ha det på det viset. Då och då kom en flock hippocamper och simmade jämte båtarna, eller så närmande sig en sjöjungfru eller en sjöman och spelade en melodi på en flöjt gjord av ett knivmusselskal. I övrigt fanns här bara havsrelaterad kommers och livets gilla gång.

På morgonen den dagen hade Mal varit och handlat. Hon hade flugit över en del av skogen till en klippa som ledde ned till en sandig vik där båtar ofta ankrade. I viken låg en stor segelbåt, rostig och medfaren av livet till havs. På sidan stod, målat i flagnande bokstäver, dess namn: *Havshandlaren*.

Vinden fick Mals hår att piska i hennes ansikte och

hon utstötte ett hörbart kluckande av glädje. Hon landade nästan ljudlöst på sanden. Båten hade en lång landgång utlagd mot stranden, och Mal sprang uppför den.

Båten var inte, tekniskt sett, ett ställe där hon hade lov att befinna sig. Väluppfostrade barn besökte inte Havshandlarens skepp. Det var en affär, men man kunde inte vara säker på att allt som såldes var vad det utgavs för att vara, eller att det var lagligt i strikt mening. Folk hade blivit lurade. På armband av äkta guld som putsats en enda gången förtenningen igenom; några av skönhetskrämerna gav upphov till klarröda varblåsor i hela ansiktet.

Men tillräckligt många av föremålen var äkta för att vissa skulle tycka att det var värt att chansa, och det fanns ett dussin personer ombord. Mal sprang nedför lejdaren, till rummet under däck. Det var proppfullt av saker till salu: de låg i högar på hyllorna, var uppsatta på väggen, hängde från taket i korgar och hängmattor. Där fanns rikt snidade askar som bara kunde öppnas vid fullmåne och tekannor som aldrig kallnade, tillverkade av eldlera som bränts på öarna i öst. Det fanns en dolk som – enligt den handskrivna etiketten – kunde skära genom vilket material som helst i Arkipelagen. På etiketten stod det, med mödosamt präntade versaler, GLIMKLINGAN. Mal längtade efter att få dra tummen längs dess spets: den yttersta änden var så hårfin att den tycktes suddas ut och bli osynlig. Hon sträckte fram ena handen – men en karl, stor som en klippa, över två meter lång, med

guldringar i öronen och ärr efter en brännskada på hal-sen, tog ett steg fram för att inspektera den. Han luktade starkt av alkohol; hon pilade förbi honom, längre in.

Där fanns en vägg med blå glasburkar som innehöll godsaker från hela Arkipelagen. Där fanns mjuka tugg-gummikulor, skördade ur havet av sylfer, som skänkte en korta stunder av explosiv fysisk styrka, men om man tuggade för länge på dem fick man fjälliga utslag på hän-derna. Där fanns ruinerande dyra karameller som hette voulay-tabletter, tillverkade av kentaurer i bergen på Antiok. De smakade som det man allra mest begärde; men om man åt mer än en fick de en också att kräkas något svart i flera dagar efteråt.

Hon ruskade på sig och gick vidare igen; det var inte sötsaker hon var där för att handla. En ung man i blå-ställ bligade misstänksamt på henne och frågade om hon behövde hjälp.

»Nej«, sa hon, och tillade, när han höjde på ögonbry-nen: »Nej tack. Jag vet exakt vad jag letar efter.«

Och i samma stund hon sa det fick hon syn på den bland hyllorna med mindre, billigare, dammigare artik-lar. Hon hade sett den första gången för sex månader sedan och omedelbart velat ha den, men hade inte på långa vägar haft tillräckligt med guld. Hon hade sparat ända sedan dess. Hon hade hemsökts om nätterna av tanken att någon annan kunde köpa den innan hon fått ihop så att det räckte.

Den var mer anlupen än den hade varit för ett halvår sedan. Den var inte större än att den lätt rymdes i hennes handflata, hade ett graverat tjockt silverlock över glaset som fälldes upp med ett klickande och avslöjade en skälvan-de nål. En liten fickkompass; förutom att det inte var det.

Hon höll den, lika försiktigt som om den vore levande, och såg nålen snurra ett helt varv innan den pekade tillbaka upp mot klippan, exakt samma väg som hon hade kommit.

»Vet du vad det där är?« Havshandlarens röst hördes bakom henne och hon hoppade till. Fartygsägarens kläder var fläckade av salt och hav och hans hud var väderbiten och grov, men blicken under de buskiga ögonbrynen var inte ovänlig. Folk sa att han behandlade taxeringslagarna som helt och hållet frivilliga att lyda, men han satte hyggliga priser om det fanns ett verkligt behov.

»Ja.« Den hade ingen etikett, men hon visste ändå. Hon hade läst om dem i fyra olika böcker. »Det är en casapasaran.«

»Och vet du vad den gör?« Hans röst var låg och skrovlig, som om han hade ätit sanden hans båt var förtöjd vid.

»Jag tror... att var man än är så pekar nålen hemåt.«

Mal hade planer för denna casapasaran. Hon hade något som i generösa termer kunde kallas en unik orienteringsförmåga. Det var förenat med viss svårighet att vara en människa som utan tvekan kunde peka åt väster

och säga »Det där är norr«, och sedan färdas i timmar i fullkomligt fel riktning tills solnedgången var rakt framför hennes ögon. Men den här manicken skulle innebära att hon kunde flyga vart hennes rock än tog henne, i vetenskap om att den alltid skulle leda henne hem igen.

»Och har du råd med den?« Havshandlaren tog casapasaranen ifrån henne och höll upp den, torkade av dammet med tröjan.

Havshandlarens riktiga namn, visste hon, var Lionel Holbyne, fast ingen hade någonsin kallat honom Lionel. (Vilket var begripligt, kände Mal, givet omständigheterna: *Lionel!*)

»Ja.«

»Jag ger ingen rabatt för ungdom eller intagande ansikten – och inga nedsättningar av medkänsla för dåligt klippta luggar.«

»Jag har tillräckligt med pengar! Jag har sparat.« Hon stack handen i fickan och tog upp mynten, räknade dem i handflatan: två av guld, nio av silver.

Han tittade på henne, länge och ingående, och sedan nickade han. »Gott så. Vi skriver inga kvitton och det finns ingen ångerrätt.«

»Jag vet.« Hon tvekade – men sedan, eftersom hon var så angelägen om att få veta, bröt det fram: »Du vet dolken där borta, där det står på etiketten att den kan skära genom vad som helst i Arkipelagen? Om det är sant...«

»Inte om«, sa Havshandlaren. »Det kan den. *Glimklingen* är dess riktiga namn.«

»Jag undrar, tänk om man försökte skära en annan kniv av samma slag med den? Vilken av dem skulle skära genom vilken?«

»Det finns ingen annan och det kommer aldrig att finnas någon annan. Klingen är uråldrig; den tillverkades av kentaurer, för den Odödliga.«

»Men hur vet du att den kan skära genom allt? Har du prövat den på *allting*?«

Frågan var ett misstag. Havshandlarens ögon slöts i avsmak, likt jalousier som rullades ned.

»Påstår du att jag ljuger?«

»Nej! Det gör jag inte«, sa Mal. »Jag var bara nyfiken.«

»Säkrast att inte vara det«, sa Havshandlaren. Han höll fram handflatan. Skyndsamt, fumlande la hon myn-ten i den. Han väntade en lång, bister sekund, log sedan kort mot henne och gav henne casapasaranen.

»Iväg med dig då – fort, innan jag ändrar mig. Jag borde inte sälja den för en sådan absurt liten summa. Men du visste vad det var, och det räknas alltid något. Eller kanske, i alla fall. Vem vet. Det är märkliga tider.«

Mal log brett. Hon nästan sprang av båten.

När hon kom fram till sanden hade vinden friskat i. Hon skulle bege sig till skogen. Det fanns ett ställe, djupt inne i skogen, som hon ville se; utan casapasaranen var

riskan överhängande att hon skulle hamna vilse och gå i cirklar i dagar runt samma träd. Med casapasaranen var allt annorlunda.

Hon flög dit, på sju meters höjd, buren av vinden och med fötterna utsträckta bakom sig.

Hon såg inte att mördaren iakttog henne när hon gav sig av.

Den förbjudna bergstoppen

FRANK AUREATES HUS hade uppenbart en gång i tiden, för länge sedan, varit ståtligt – det slags hus som har vindar och vinkällare och oljemålningar av kvinnor med ogillande min som har små hundar med ogillande min i famnen – men nu var det inte ett dugg ståtligt. Det var så övervuxet av murgröna att fönsterrutorna bågna-de. Ett av fönstren var sprucket och omsorgsfullt lagat med papper och tejp.

Huset låg vid foten av en brant kulle, omgivet av en gräsmatta full av tusenskönor och klöver som växte till smalbenshöjd. Träd växte halvvägs upp på kullen och upphörde sedan, och kullen fortsatte på egen hand, en stor mörk våg till landmassa som avtecknade sig mot den scharlakansröda solen i bakgrunden.

Frank grep om kanterna på bildörren när han steg ur. Han använde käpp, och Christopher räckte honom den. Han iakttog hur morfadern rörde sig smärtsamt stelt mot huset. Den gamle mannen var överraskande fint klädd i grön manchesterkostym med armbågsappar. Han hade en rejäl kropp: stora händer, stor mage, breda

axlar och käkar och rynkig hals. Hans ögonbryn var så vildvuxna, tänkte Christopher, att de kunde träda in i ett rum flera sekunder innan resten av honom.

»Inte behöver du stå där på ett ben som en skarv«, sa Frank. »Stig på.« Christopher följde efter honom med väskan i handen och drog in en doft av vedrök och matlagning. »Huset är lite förfallet nuförtiden, men det är rent och de flesta av väggarna står upprätt.« Han såg sig om, plötsligt osäker. »Jag har inte haft ett barn här sedan din mor var flicka. Behöver du något?«

»Finns det mobiltäckning?« frågade Christopher.

»Inte ett dugg är jag rädd«, sa Frank. Han lät inte det minsta urskuldande.

Christopher fick en klump i magen. »Då... får jag lov att köra din bil till något ställe där det finns?«

Den gamle mannen tittade strängt på honom. »Jag tror att du är en fyra, fem år från att vara gammal nog för det, inte sant?«

»Men bilen är automatväxlad – och det finns inget jag skulle kunna köra på häromkring, bortsett från träden. Och träden kommer inte att göra några plötsliga rörelser. Snälla?«

Hans morfar höjde ena ögonbrynet så högt att det snuddade vid hans vita lugg. »Först ska du lära känna området; sedan kan vi prata. Men först omgivningarna. Det är viktigt.«

Christopher följde honom in i vardagsrummet. Han

anfölls av åsynen av en oljemålning av en man i uniform i naturlig storlek, med tillräckligt mycket ansiktsbehåring för att det skulle räcka till innanmäte i en mindre prydnadskudde. »Snygg mustasch«, sa han.

Hans morfar log. »Jajamän, den är verkligen förskräcklig. En avlägsen anfader till oss; jag tror min far sa att han var belgare. Men huset och dess innehåll var aldrig poängen. Poängen...«, sa han och hans ögon för över Christopher som en buss, »... är landskapet utanför huset.«

Frank visade honom köket, groventrén, skafferiet fullt av örter och marmeladburkar och konserverade bönor, och ett häpnadsväckande antal ansjoviskonserver.

»Du får gå vart du vill i huset och vart som helst i riktning mot vägen. Men det finns ett villkor som din far insisterade på. *Du går inte i närheten av toppen på kullen.* Begrips, pojk?»

Christopher såg ut genom fönstret på branten som höjde sig bakom huset. Han fick omedelbart lust att springa uppför den.

»Du får gå så långt som träden växer, halvvägs uppför kullen, men inte längre.«

»Men varför? Vad finns där uppe?»

»Det är farligt.« Frank gick före honom längs en korridor och uppför en trappa, som han stötte hårt och snabbt mot med käppen.

»Farligt på vilket sätt?»

»Det är inget du behöver tänka på. Gör bara som du är tillsagd. Lova mig det.«

»Men jag kan simma och klättra. Och jag är ingen småunge – jag kommer inte att gå vilse eller ramla ned i ett gruvhål eller äta giftiga bär eller något sådant.«

Frank vände sig inte om. »Det är inget vi kommer att diskutera vidare. Det är vad din far vill, så det är det enda stället du inte får gå till. Om jag upptäcker att du gått bortom träden kommer det att stå dig dyrt.« Han öppnade en dörr till ett sovrum med vitmålade väggar och högt i tak, med en dubbelsäng och en hylla med böcker på språk som Christopher inte tillnärmelsevis kunde känna igen. På sängen låg en mörkröd stickad olle. »Det här är ditt sovrum. Gör dig hemmastadd här precis som du vill – du kan flytta på böckerna och rita på väggarna om du har lust. Jag stickade en tröja till dig.« En svag rodnad steg uppför den gamle mannens hals. »Jajamän. Men, tja – du behöver inte känna att du måste ta på dig den.« Han harklade sig. »Det blir middag klockan åtta. Du är välkommen hit: du är mitt barnbarn och det är rätt att du ska vara här. Men glöm inte vad jag sa.«

Han gick. Han märkte inte – för till och med de visaste bland gamla glömmar stundtals hur smidiga och subtila de unga är – att Christopher inte hade lovat något.

Wahlström & Widstrand

www.wwd.se

Text copyright © Katherine Rundell, 2023

Illustrationer © Tomislav Tomić, 2023

Karta av Virginia Allyn

Översättning av Fredrika Spindler

Omslag av Sara R. Acedo

Tryckt av ScandBook, EU 2025

Första tryckningen

ISBN 978-91-46-24258-1

Specialutgåva ISBN 978-91-46-24317-5